

**נירה (מימין)
אחותה של
המשוררת יונה
וולך, נאבקת
בבית המישפט
עם המאהב של
אחותה, יובל
(משמאל) על
ירושחה של
המשוררת —
חצי מיגרש
וחצי בית**

תאבנה אחרי התווה

בתחלה לא ריבנו. רצינו להשיג תמך בפריג'דר, ואמנון אמר לנו יובל, שהיתה גם היא שם: "תפני לנו שני תאים במקרה, כי אנחנו נשארים כאן". היא אמרה: "אצלי בבית אתן לך אפילו מקרר שלם, אבל פה לא, כי זה של יובל". יובל, הוריו וקורבני-מישפחה שלו חגגו כאן, בישלו, אכלו. אמנון ואני ישבנו כמו אורחים בחדר, לא נכנסנו למיטבח. קרובים וחברים הביאו לנו תרמוסים עם קפה ואוכל.

אחרי ארבעה ימים האווירה נעשתה יותר נסבלת. אמנון שטף את החדר ויוני נמרי עזר לו. אני הוצאתי את הדיקטו, גם כשהיתה בריאה. גורי חתר מיובל לעזור לי. ככה התחלנו לדבר, איכשהו. הבית היה מטונף בצורה זועזועית. האמבטיה היתה שחורה, השרותים היו מלוכלכים, ארונות-המיטבח היו מלאים ג'וקים והמקרר היה מלא עובש. רציתי לזרוק את כל האוכל, אבל לא ידעתי איך יובל יגיב. יונה לא אהבה לנקות, גם כשהיתה בריאה. גורי חתר לים וכלבים הסתובבו בבית וחירבנו בכל פינה. אני כל הזמן ממיסכה לנקות, וכל פעם נושרים מהפינות גושי-בוב. אני ממש מפחדת להזיז את הפריג'דר — לא הזיזו אותו שנים — אני לא יודעת מה אמצא שם.

עד כאן.

חרייה-השניה אפלולית. הגורה במנורה הגדולה, המשתלשלת מן התיקרה, נשרפה, ואיש לא טרח להחליפה. נירה מאמצת את עיניה וקוראת בהטעמה שיר של יונה, התלוי, כפוסטר, על ה"קיר": "לרפיק אותך בתחת, ואוס אוהבי, זה כל מה שאני רוצה שתרגיש, שוב את כל אותם הרגשות שעשו אותך כזה מיוחד בשבילי, או כאותו לילה, כש דפקתי אותך בתחת כפעם הראשונה, וגם אתה שתדפוק אותי בתחת, שאר גיש שוב מה שאין כל ררך אחרת להרגיש". די מוזר לשמוע את השורות האירוטיות והנועות הללו מרוקלמות מפיה של האשה מלאת-הגוף

שנפטרה לפני חודש ממחלת הסרטן, בגיל 41. נירה ובעלה אמנון, העובד כמפעל למנועים חשמליים, הם הורים לארבעה, ויש להם נכד אחד. מזה שנים הם מתגוררים בירושלים. מאז מותה של יונה הם גרים, בהוראת עורך-הדיון שלהם, בבית קטן חריקומתי בקריית-אונג. זה בית אמך, הוא שייך לך, את הולכת עכשיו לגור שם, להפגין נוכח חות", הורה עורך-הדיון.

מחירו של הבית, המוקף גינה ועצים, מוערך ביותר מ-300 מיליון שקלים. הוא נמצא ברחוב הקרוי על-שמו של מיכאל וולך, אביהו של נירה ויונה, שנהרג במילחמת העצמאות. האב היה בנאי במיקצועו, ובנה את הבית במרדיו. האם, אסתר וולך, נפ"טרה לפני שלושה חודשים ממחלת פרקינסון.

בעבר עברה אסתר כמוכירה בבית ספר. בשנותיה האחרונות היא חיה מהפנסיה שקיבלה מהביטוח הלאומי ומקיצבה שקיבלה כאלמנת-מילחמה. "יונה מעולם לא עברה", אומרת נירה, "אמי פירנסה אותה כל חייה". נירה תודה מאיפה נובעת איבתו של יובל כלפיה. הרי הוא לא הכיר אותה כלל. "יונה הכניסה לו את זה", היא אומרת. הפגישה הראשונה ביניהם היתה מייד אחרי ההלוויה. נירה ואמנון באו לבית, ומצאו שם את יובל, יחד עם ירדו ויוני נמרי, הזמר, שהוא גם שותפו לעסקים. לפני חודשים אחרים פתחו השניים אולפן-הקלטות בשם אטמו-ספירה, בדרום תל-אביב.

סיפרה נירה:

כאשר הגענו לבית, יובל צעק: "ידעתי שתבואו לכאן לקחת את הירור" שהיה יונה כתבה בצוואה שהיא משאירה לי את הבית! אמא שלך השאירה צוואה שהבית שייך ליונה! לכו מפה!" עניתי לו: "מי אתה ככלל? היינו בבית הזה לפניך? במשך כמה ימים נשאר יוני לישון עם יובל בחדר-השינה, אמנון ישן בחדר השני, ואני הלכתי לישון אצל שכנים."

החלטתי לבוא, למרות שחברה אמרה לי שיובל מתכנן לעשות שערוריה אם אבוא. פחדתי, לא ידעתי מה הוא עלול לעשות. בהלוויה רגליי רעדו מפחד ומהתרגשות.

נירה (47), קלרנית-מחשב במיקצועה, היא אחותה היחידה של יונה,

לקבר שלה, סיפרה נירה השבוע. "אמרתי שאני רק רוצה לדעת את שעת ההלוויה, ואני מתכוונת לבוא, כי זו אחותי. הוא צעק, שרק תעזי לבוא" וטרק את הטלפון.

עורך-הדיון שלי אמר לי שיובל הוא לא בעליהבית על גופתה של אחותי.

נירה שנצרה, אחותה של יונה וולך, שמעה על מותה של המשוררת ברדיו. היא צילצלה מייד ליובל ריב"ל, החבר של יונה. "המילים הראשונות שלו היו, אין לי מה לדבר איתך, הבקשה האחרונה של יונה היתה שלא תבואי להלוויה שלה ושלא תעזי לגשת

האם הוא "ידוע בציבור"?

להיות לפחות שני אנשים — לרשום מייד את הנאמר בצורת פרוטוקול, ולהפקיד את המיסמך בבית המישפט. דבר זה לא קרה, במיקרה שלנו.

האם הורישו את כל הרכוש לשתי בנותיה, הצעירה והזונה שוות שוות ככל, חצי אחר שייך לנירה, ועל החצי השני, השייך ליונה, יתנהל המישפט עם ריבלין, אם הוא יזכה, עקב היותו הידוע-בציבור שלה, הוא יירש אותה כאילו היה בעלה. במיקרה זה הוא יקבל שני שלישי ממחצית הבית, והמיגרש, והשליש הנותר יצטרף למה שממילא מגיע לנירה.

יובל, ברוב חוצפתו, אמר אחרי ההלוויה שכל הבית שלו, לכן היה חשוב שנירה ובעלה יתפסו חזקה על הבית. כהמשך נכניס מישוה, שיגור שם בשמנו, אם בסופו של דבר ייצא, כפי שאני מאמין, שלארון ריבלין לא מגיע שום חלק ברכוש. נגיש נגרו תביעה על דמי-שכירות מיום פטירתה של יונה עד יום הפינוי בפועל.

הצעתי לעורך-הדיון של יובל לנהל משאומתן על בסיס הטענה שהוא הידוע-בציבור, ולהגיע לפשרה לפיה יקבל יובל מגירה חלק ממה שהוא יכול לזכות בהיותו הידוע-בציבור. טענתי שזה יהיה לטובתו, כי בכך יימנע הצורך לעשות חקירות מעמיקות בבית המישפט סביב הנושא, כולל ריונים על יחסי-אישות. אבל עורך-הדיון שלו, אבי מלכה, אמר שלקוחו אינו מוכן לפשרה, כי, לדבריו, אינו מסכים שינשלו אותו מזכויותיו.

עניתי לעורך-הדיון שאילו הרכוש עליו נטוש הוויי כח — החצי של יונה — היה רכוש שיונה צברה כחיה מיידיע-כפיה, מילא, אז אפשר לומר שרוצים לנשל, אבל כאן מוכרז ברכוש שמלכתחילה היה רכוש של התורים של יונה, אז מה מדברים פה על נישולי מי שמנסה כאן לנשל זה יובל את נירה, ולא נירה את יובל.

עורך-הדיון של נירה שנצרה, משה לברין, מסביר את ההיבט המישפטי של הנושא, שאותו הוא מגדיר כ"ריבלין סוכך".

הסביר לברין:

ידוע לי שארון יובל ריבלין מתכוון לתבוע חלק מהעיונות על-יסמך שתי אפשרויות: האחת, הצוואה שנכתבה בכתב-ידה של יונה, שלושה ימים לפני מותה, שבה, לטענתו, היא מורישת לו את כל רכושה. אם צוואה זו לא תקבל תוקף על-ידי בית-המישפט, הוא מתכוון לטעון שמגיע לו חלק מעזובנה בתור הידוע-בציבור שלה.

האם הוא באמת היה הידוע-בציבור שלה? אנו טוענים שלא. נטען שהוא אומץ על-ידיה, שיחסייה היו מעין אימוץ, כמו בין אם לבן, ואם נרצה להיות בוטים יותר — נגדיר את היחסים ביניהם כיחסים בין אשה מבוגרת ומאהב צעיר. יונה פרשה עליו את חסותה. לפי פסק-דין קיים, עצם המגורים יחד עדיין אינם הופכים אותו לידוע-בציבור שלה מבחינת דיני-הירושה. לפי פסיקה זו, יחסים בין גבר לפילגשו אינם הופכים את הפילגש לידוע-בציבור של הגבר בכל הקשור לחוק הירושה.

בעיני הצוואה שכתבה יונה לפני מותה — רואים שהיא נכתבה במצב של בילבול-חושים, בגלל התרופות משככות-הכאבים שקיבלה. יש שם חזרה על אותה מילה, פעם אחר פעם, יש שגיאות-כתיב, מלבד זאת, היא לא מציינת שם למי היא מצווה את רכושה, ולכן אני לא מתייחס לצוואה זו כרצינית.

יש שלושה סוגי צוואה: לפני עדים, בכתב-יד, עם תאריך וחתומה (וזה המיקרה שלנו) וצוואה של שכיב-מרע, כלומר — כשאדם יודע שהוא עומד למות והוא אומר בעליפה לנוכחים מה הוא רוצה שיקרה עם רכושו. במיקרה כזה, צדיקים השומעים — חייבים